

Večkrat se je spomnil svojega izleta v Slajkovo in Rajkovo rojstno vas.

Šele čez tri leta je natančneje spoznal oba: Slajka in Rajka. Tedaj je predobro vedel in čutil, kaj so besede in kaj so dejanja.

Otroci, komu boste vi podobni, Slajku ali Rajku?

Kancijan.

Naše igre.

8. Pekarija.¹

Včasih smo bili res izvrstni peki. Pekli smo vse, kar si morete izmisliti: beli kruh iz bele ilovice, črni kruh iz cestnega prahu, žemlje, kifelce, štruklje, potice, kolače — vse no, prav vse, kar smo poznali.

Kje smo pa moko dobili? Staršem mari ukradli? Tega pa že ne! Na cesti je bilo dovolj prahu, in taka moka je zastonj. Samo malo vode je bilo treba, pa smo jo vlili med moko, umesili in pekli. Ilovica je pa že tako mokra; zato je še namakati ni bilo treba. Če pa včasih malo vode dobi, pa tudi nič ne škodi; je še bolj mehka in voljna.

Kako smo pa štruklje pa kolač potresli? Včasih s travo, včasih pa s cvetjem, včasih pa s kamenčki — pa je bilo dobro. Prav za nobeno stvar nismo bili v zadregi.

O pač, pač! Drv pa le nismo imeli in peči tudi ne. To je res. Ali vprašam vas, čemu je pa Bog solnce ustvaril! Vse se je speklo, ali pravzaprav strdilo, na solncu. Ob grdem vremenu pa tako ni nihče pekel.

Naša pekarija je bila pa samo za oči dobra, za usta pa zanič. Samo za šalo, ne pa za resnico.

Za resnico se je šlo pa včasih d'oma — kadar smo bili — izprašeni.

Peka lahko spoznaš po obleki. Naša obleka je

¹ Glej »Angelček« XX. in XXI. tečaj (l. 1912. in 1913.).

pa tudi včasih malo preveč vpila, kakšni peki smo. Peku Janezku so se poznali na hlačah vsi prsti njegovih rok, Tončka je bila vsa zamazana od ilovice, Jakec ves zaprašen od cestnega prahu.

»Kakšen pa si vendar! Pa ti ravno taka! Oh, ti otroci!«

Pa je nekaj zažvižgalo nekje zadaj v daljavi in kakor strela priletelo na hlače ali čez krilo, iz oči pa solze v potokih. Ponavadi je mlačev pred peko, pri naši pekariji je bilo pa narobe!

Kot vaš prijatelj vam svetujem, da bolj gledate na snago, kot smo mi. Verjemite tistemu, ki je izkusil, da ni dobro tepen biti.

Včasih sem slišal praviti, da je človek tak za dušo, kakor za telo. To se pravi: Kakor človek skrbi za telo, tako skrbi tudi za dušo. Grdo je, če je človek umazan, še grje pa, če je na njegovi duši madež smrtnega greha. Zato vam ob tej priliki priporočam skrb za lepoto vaše neumrjoče duše.

J. E. Bogomil.

Mačka na prodaj.

Naš Pepče je imel muco; lepo, pisano muco. Prijazna je bila. Tudi jaz sem jo časih gladila po mehkiem kožuščku, in niti enkrat me ni opraskala. Pepčetu je bila pa posebno vdana.

Kako sem se začudila, ko mi je neko jutro naznanil sklep, da ponese muco na Lome, pa jo pri Lomarjevih zamenja za jabolka. Tamkaj so imeli namreč obširen sadni vrt, in v tistem času so res natresli mnogo jabolok. Tudi meni se jih je zahotelo! In Pepče mi je takoj obljubil kar dve.

Tekom dopoldneva sem venomer premišljevala o bratčevi kupčiji. Malo mi je postalo žal po krotki mucí. Že sem hotela povedati vse mami in jih poprositi, da zabranijo Pepčetu prodati muco. A kaj, ko je bila pa živalca le njegova, in naposled bi prišla še jaz pri njem v zamero, če bi ovirala njegov sklep.